

Una veu

Galetes de mel i ginebre, escrita per Alba Sabaté, funciona sobre una veu narrativa confident; és una veu no prou convençuda que narra allò que sent d'una intimitat adolescent, que presenta una cara sensitiva, una cara de coneixement de si mateix, una cara d'amor, i una narració convencional del viure a la Barcelona, oberta al mar.

Una noia, Renata, ha perdut la mare, que s'ha suïcidat quan ella tenia cinc anys, troba un altre noi que ha perdut la seua germana bessona, anomenada Bruna. Dues absències que s'omplen en el temps de les xarxes socials.

Cada dissabte es troben cap a les cinc de la tarda: ella li fa fotografies al noi, que li diuen Arnau –que li agrada vestir-se de noia, com si fos la seua germana–. Les cinc millors, les penjen a Instagram. Cinc.

A partir de les dues-centes primeres planes, la novel·la ja fa explícit verbalment el que era implícit per les accions i les paraules de les primeres dues-centes pàgines primeres.

“Fer teatre per ser com ets de veritat”, escriu referint-se a allò que és evident en la primera part. (Fons poètic: poesia com a revelació vital, calmant del sofriment...)

I més endavant, escriu: “perquè de vegades només es tracta d'això, notar que el món és i que hi som”. Després, una breu narració de Barcelona: Torres Mapfre, la Sagrada Família, les xemeneies del Fòrum, la mar...

La novel·la abraça una vida –la

de Renata– i conté un reconeixement: l'amor per l'Arnau, per més que sigui un amor imperfecte.

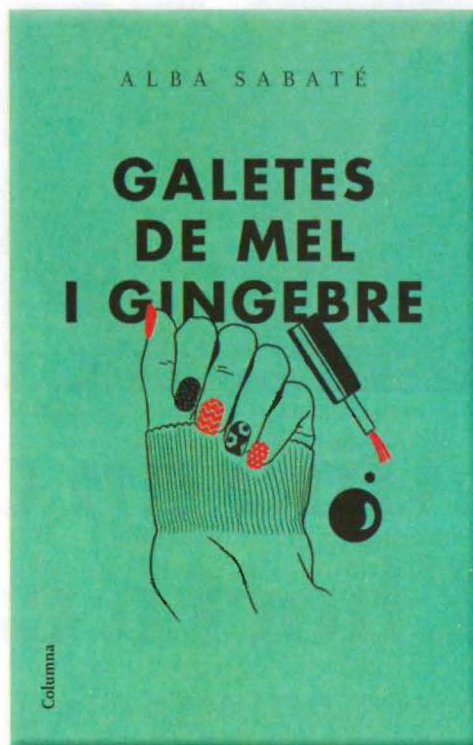
La tensió argumental és dins del text, o dins la psique. El nus de l'obra és la presència dels morts en la vida dels vius. El tema és poderós; l'execució literària imperfecta. Prefereixo una confiança més alta en la capacitat de discerniment del llegidor.

Discerniment i gaudi intel·lectual. La novel·lista –sense cap element argument que ho avali– es decanta per interpretar la història, com una professora de literatura que serveix la narració i alhora el seu comentari escrit, una deformació professional.

El punt de vista és d'algú que construeix una personalitat, que llegeix Rimbaud, que *comme il faut* s'interessa pel cinema, que s'enamora d'algú que és promiscu, que viatja a San Francisco, que torna a Barcelona. Un aire de moda, de món

ALBA SABATÉ TRAMA UNA NOVEL·LA DE TRAUMES, ABSÈNCIES I RECONSTRUCCIONS A TRAVÉS DELS SENTIMENTS I ELS PENSAMENTS DE RENATA, LA PROTAGONISTA ADOLESCENT EN UNA BARCELONA DECADENT

ciudadà previ a la pandèmia, de correcció intel·lectual inunda tota la novel·la, des del títol.

Irònicament, Renata troba en la mare d'Arnau una substituïda aproximada de la mare morta: Verònica, professora d'institut, és tan previsible que fins i tot Renata la clissava d'un hora lluny, per exemple, quan tenia un amant consolador.

Resumit, les decisions literàries són controvertides: l'ombra de Rodoreda és allargada. I potser, de la Virginia Woolf. El resultat, interessant.

A Alba Sabaté la traça se li nota: fa avançar la novel·la però no per les accions dels personatges –com l'Anne Tyler– sinó pels seus pensaments, que es van depurant i explicitant, fins a una filosofia *prêt-à-porter*: “Deixeu-me que sigui una bleada. Encara ho sóc.”